ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

14. června 2007 *

Ve věci C-342/05,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 14. září 2005,

Komise Evropských společenství, zastoupená M. van Beekem a I. Koskinenem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Finské republice, zastoupené E. Bygglin, jako zmocněnkyní, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: finština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, K. Schiemann, J. Makarczyk, L. Bay Larsen (zpravodaj) a J.-C. Bonichot, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. listopadu 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Finská republika tím, že povoluje lov vlka v rozporu s důvody odchylky uvedené v čl. 16 odst. 1 směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (Úř. věst. L 206, s. 7; Zvl. vyd. 15/02, s. 102, dále jen „směrnice o ochraně přírodních stanovišť"), nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 12 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 této směrnice.

Právní rámec

Směrnice o ochraně přírodních stanovišť

2 Podle čl. 12 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť:

„Členské státy přijmou nezbytná opatření pro vytvoření systému přísné ochrany živočišných druhů uvedených v příloze IV a) v jejich přirozeném areálu rozšíření, který zakazuje:

a) veškeré formy úmyslného odchytu nebo usmrcování jedinců těchto druhů v přírodě;

[...]“

3 Příloha IV směrnice o ochraně přírodních stanovišť je nazvaná „druhy živočichů a rostlin v zájmu Společenství, které vyžadují přísnou ochranu“. Tato příloha IV písm. a), tak jak byla pozměněna aktem o podmínkách přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království a o úpravách smluv zakládajících Evropskou unii [Úř. věst. 1994, C 241, s. 21 a Úř. věst. 1995, L 1, s. 1, dále jen „příloha IV písm. a)“], uvádí následující druh: „Canis lupus (kromě finské populace uvnitř oblasti řízení ochrany sobů, tak jak byla definována v odstavci 2 finského zákona č. 848/90 ze dne 14. září 1990 o řízení ochrany sobů)“. *(neoficiální překlad)*

4 Článek 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť stanoví:

„Neexistuje-li žádné jiné uspokojivé řešení a za podmínky, že populace příslušného druhu přetrvávají navzdory udělené odchylce ve svém přirozeném areálu rozšíření bez negativního ovlivnění v dobrém stavu z hlediska jejich ochrany, mohou se členské státy odchýlit od ustanovení článků 12, 13, 14 a čl. 15 písm. a) a b):

a) v zájmu ochrany volně žijících živočichů, planě rostoucích rostlin a ochrany přírodních stanovišť;

b) v zájmu prevence závažných škod, zejména na úrodě, dobytku, lesích, rybolovu, vodách a ostatních typech majetku;

c) v zájmu zdraví lidí a veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a s nesporně příznivými důsledky pro životní prostředí;

[...]“

5 Stav druhu z hlediska ochrany je definován v čl. 1 písm. i) směrnice o ochraně přírodních stanovišť:

„i) stavem druhu z hlediska ochrany: souhrn vlivů působících na příslušný druh, které mohou ovlivnit jeho dlouhodobé rozšíření a početnost jeho populací na území uvedeném v článku 2;

‚Stav druhu z hlediska ochrany' bude považován za ‚příznivý', jestliže:

— údaje o populační dynamice příslušného druhu naznačují, že se dlouhodobě udržuje jako životaschopný prvek svého přírodního stanoviště

a

— přirozený areál rozšíření druhu není a pravděpodobně nebude v dohledné budoucnosti omezen

a

— existují a pravděpodobně budou v dohledné době i nadále existovat dostatečně velká stanoviště k dlouhodobému zachování jeho populací."

Finská právní úprava

6 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že články 12 a 16 směrnice o ochraně přírodních stanovišť byly provedeny v podstatě ve shodném znění do finského práva týkajícího se lovu.

7 Co se však týče povolování usmrcování vlků, existují zvláštní právní předpisy. Lov vlka je povolován případ od případu příslušnou oblastí ochrany volně žijících živočichů. Nejvyšší regionální limity lovu, tedy nejvyšší počet vlků, kteří mohou být uloveni v každé oblasti v období lovu od 1. listopadu do 31. března, jsou naopak stanoveny ministerstvem zemědělství a lesů. Tyto limity jsou stanoveny tak, aby populace vlků nebyla v příslušných oblastech ohrožena. Jsou zohledněny všechny poznatky ohledně úmrtnosti těchto zvířat, zejména úmrtnosti, která vyplývá z dopravních nehod a lidských činností.

8 Oblasti ochrany volně žijících živočichů musí pro povolení lovu přezkoumat, zda jsou splněny podmínky stanovené v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť, která byla provedena do vnitrostátního práva. Pokud je krom toho dosaženo nejvyššího regionálního limitu lovu, jeho překročení je možné pouze při dodržení podmínek uvedených v tomto čl. 16 odst. 1 a vyžaduje zvláštní ministerské povolení.

9 Krom toho, i když policejní síly mohou zvířata za výjimečných okolností usmrtit, mohou tak učinit, pouze pokud jsou dodrženy podmínky připomenuté v bodě 8 tohoto rozsudku.

Postup před zahájením soudního řízení

10 Komise zahájila řízení pro nesplnění povinnosti odesláním výzvy dopisem ze dne 10. dubna 2001 Finské republice. Poté, co na ni tento členský stát odpověděl dopisem ze dne 6. července 2001, Komise vydala dne 26. června 2002 odůvodněné stanovisko. Uvedla v něm, že vzhledem k tomu, že ve Finsku není stav vlků z hlediska jejich ochrany příznivý, že mohou být provedena jiná řešení a že povolení k lovu byla vydávána bez prokázání příčinné souvislosti s jedinci, kteří způsobují závažné škody, nesplňuje lov vlka, tak jak byl povolen, podmínky uvedené v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť. Finská republika na toto odůvodněné stanovisko odpověděla dopisem ze dne 28. srpna 2002.

11 Vzhledem k tomu, že Komise však měla za to, že vytýkané nesplnění povinnosti přetrvává, podala dne 14. září 2005 projednávanou žalobu.

K žalobě

Argumentace účastnic řízení

12 Komise nejprve uvádí, že vlk je ve Finsku ohroženým druhem, a že tedy stav posledně uvedeného z hlediska jeho ochrany nemůže být v tomto členském státě považován za příznivý.

13 Komise dále tvrdí, že finská praxe spočívající v povolování lovu jako preventivní akce je v rozporu s čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť. Pokud se má

totiž s vysokou pravděpodobností za to, že vlk způsobuje závažné škody, mohou být posledně uvedené obecně odvráceny jinak než preventivním usmrcováním. Může být zamýšleno použití repelentů, vůní, elektrických nebo jiných plotů, uzavírání dobytka nebo psů v noci, nebo i odškodnění způsobených škod. Jestliže jsou preventivně vydávána povolení k lovu, není pravděpodobné, že by se usmrcování týkalo vlků, kteří způsobují závažné škody. Tato povolení k lovu jsou každopádně finskými orgány udělována bez náležitého prokázání příčinného vztahu s jedinci, kteří takové škody způsobují. Za těchto podmínek není lov velmi účinným prostředkem prevence takových škod.

14 Komise konečně uplatňuje, že roční územní kvóty předem stanovené ministerstvem zemědělství a lesů na omezené období nejsou odůvodněny, neboť odchylky od systému přísné ochrany musí být posouzeny nezávisle na dotčeném období a zvažovány odděleně, co se týče každého povolení k lovu, v souladu s čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť. Praxe finských orgánů krom toho vede k situaci, ve které mohou být vlci legálně usmrcováni, i když je vysoce překročen nejvyšší limit stanovený ministerstvem zemědělství a lesů. V období 2003–2004 bylo tedy vydáno jedenáct výjimečných povolení a dvě povolení vydaná policií, i když nejvyšší limit byl stanoven na osm vlků. V tomto období bylo nakonec usmrceno dvanáct vlků.

15 Komise dospívá k závěru, že vzhledem k tomu, že stav vlka ve Finsku z hlediska jeho ochrany není příznivý, že existují jiná řešení a že povolení k lovu jsou vydávána bez náležitého prokázání příčinné souvislosti s jedinci způsobujícími závažné škody, je lov vlka ve Finsku povolován v rozsahu porušujícím podmínky uvedené v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť.

16 Finská vláda uplatňuje, že lov vlka vyžaduje povolení, které může být získáno na základě písemné a odůvodněné žádosti uvádějící území a počet zvířat, kterých se týká, podané u místní oblasti ochrany volně žijících živočichů. Posledně uvedená, která má k dispozici patřičné poznatky týkající se jejího území, přezkoumá, zda je lov překážkou zachování příznivého stavu druhu z hlediska jeho ochrany, zda existuje jiné uspokojivé řešení a zda jsou splněny podmínky pro odchylku stanovené v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť.

17 Rozhodnutí o vydání povolení k lovu jsou krom toho rovněž přijímána podle nejvyššího regionálního omezení počtu jedinců, kteří mohou být uloveni v každé oblasti ochrany volně žijících živočichů, stanoveného ministerstvem zemědělství a lesů a odpovídajícího množství jedinců, kteří mohou být biologicky odstraněni, aniž by byly ohroženy populace. Nejedná se tedy o kvóty, kterých má být dosaženo nebo které mají být vyčerpány.

18 Finská vláda tvrdí, že její praxe není překážkou zachování populace vlků v příznivém stavu z hlediska jejich ochrany ve Finsku. Tato populace se totiž v posledních letech významně zvýšila. Je tomu tak rovněž, co se týče zeměpisné oblasti populace. Údaje o populační dynamice příslušného druhu ostatně naznačují, že posledně uvedený „se dlouhodobě udržuje jako životaschopný prvek svého přírodního stanoviště."

19 Pokud jde o podmínku vycházející z „neexistence žádného jiného uspokojivého řešení", uvedená vláda uplatňuje, že četné jiné prostředky jsou, pokud je to možné, používány samy nebo ve spojení s jinými za účelem prevence nebo omezování škod způsobených vlky. Oblasti ochrany volně žijících živočichů každopádně před udělením povolení k lovu zvažují všechna jiná uspokojivá řešení. Finská vláda však v tomto ohledu trvá na skutečnosti, že náhradní řešení, na která Komise v projednávaném případě odkazuje, nejsou uzpůsobena pro každý jednotlivý případ.

20 Podle této vlády, a oproti tomu, co tvrdí Komise, nezakazuje čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť odchýlit se od systému přísné ochrany za účelem prevence závažných škod. Je rovněž nepřesné, že rozhodnutí, kterými příslušné vnitrostátní orgány udělují povolení k lovu vlka, neidentifikují vlky, kteří způsobují závažné škody. Tato rozhodnutí totiž přesně vymezují zeměpisné oblasti, na které se vztahují uvedená povolení, kde se nacházejí vlci způsobující takové škody. Avšak vzhledem k tomu, že vlk je zvířetem žijícím ve smečce, povolení k lovu nemohou vždy identifikovat jedince způsobujícího nebo způsobující tyto škody. Nicméně pokud jsou známi dotčení jedinci náležející ke smečce, jsou předmětem vydaných povolení k lovu. Pokud se krom toho dotčené zvíře pohybuje samo, může se jej povolení k lovu týkat rovněž individuálně.

Závěry Soudního dvora

21 Jak správně uvádí generální advokátka v bodě 16 svého stanoviska, Komise v projednávané žalobě nezpochybňuje ani finskou právní úpravu, ani konkrétní případ usmrcení vlků, avšak kritizuje správní praxi finských orgánů v oblasti lovu vlka.

22 I když je však použitelná vnitrostátní právní úprava sama o sobě v souladu s právem Společenství, může nesplnění povinnosti vyplývat z existence správní praxe, která toto právo porušuje (viz rozsudek ze dne 27. dubna 2006, Komise v. Německo, C-441/02, Sb. rozh. s. I-3449, bod 47).

23 Z ustálené judikatury v tomto ohledu vyplývá, že přísluší Komisi v rámci řízení o nesplnění povinnosti prokázat existenci tvrzeného nesplnění povinnosti a předložit Soudnímu dvoru skutečnosti nezbytné k tomu, aby mohl ověřit existenci tohoto nesplnění povinnosti, aniž by se mohla opírat o jakoukoli domněnku (viz zejména rozsudek ze dne 6. listopadu 2003, Komise v. Spojené království, C-434/01, Recueil, s. I-13239, bod 21, a výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 48).

24 Komisi tedy v rámci projednávané žaloby přísluší prokázat, že praxe ve Finsku porušuje systém přísné ochrany vlka jako druhu uvedeného v příloze IV písm. a) stanovený v čl. 12 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť z důvodu, že odchylky od tohoto systému nejsou udělovány při dodržení podmínek uvedených v čl. 16 odst. 1 této směrnice (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Spojené království, bod 22).

25 Vzhledem k tomu, že posledně uvedené ustanovení stanoví režim výjimky, která musí být vykládána striktně a ukládat, pro každou výjimku, orgánu, který o ní rozhoduje, důkazní břemeno, že požadované podmínky existují, mají členské státy povinnost zabezpečit, že jakýkoliv zásah mající dopad na chráněné druhy je povolen pouze na základě rozhodnutí obsahujících přesné a náležité odůvodnění, jež odkazuje na důvody, podmínky a požadavky stanovené v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 8. června 2006, WWF Italia a další, C-60/05, Sb. rozh. s. I-5083, bod 34).

26 V projednávaném případě je nesporné, že:

— finské orgány povolují každý rok v omezeném rozsahu lov vlka na základě odchylky;

— podle zprávy o ohrožení druhů ve Finsku v roce 2000, zveřejněné v roce 2001 ministerstvem životního prostředí a finským centrem pro životní prostředí [Pertti Rassi, Aulikki Alanen, Tiina Kanerva ja Ilpo Mannerkoski: (toim.): Suomen lajien uhanalaisuus 2000. Uhanalaisten lajien II seurantaryhmä. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus, Helsinki 2001], je vlk ve Finsku zařazen mezi ohrožené druhy;

— v této zprávě je uvedeno, že počet jednotlivců schopných reprodukce je nižší než 50, číslo, které je hranicí, pod kterou existuje kritické nebezpečí vyhynutí;

— podle bodu 7.2 plánu řízení populace vlků, zveřejněného v roce 2005 ministerstvem zemědělství a lesů (dále jen „plán řízení"), lze mít za to, že Finsko by mělo čítat 20 reprodukčních párů, aby bylo zajištěno dlouhodobé zachování populace vlků jako životaschopného prvku svého přírodního stanoviště;

— co se týče let 2001, 2002, 2003 a 2004, počet reprodukčních párů byl odhadován podle bodu 2.1.5 plánu řízení na 11, 12, 13 a 16.

27 Jeví se tedy, že s ohledem na kritérium uvedené v čl. 1 písm. i) první odrážce směrnice o ochraně přírodních stanovišť, stav vlka z hlediska jeho ochrany ve Finsku nebyl na konci lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku příznivý.

28 Podle čl. 16 odst. 1 této směrnice je přitom příznivý stav uvedených populací z hlediska jejich ochrany v jejich přirozeném areálu rozšíření nezbytnou a předběžnou podmínkou pro udělení výjimek, které tento článek stanoví (viz rozsudek ze dne 10. května 2007, Komise v. Rakousko, C-508/04, Sb. rozh. s. I-3787, bod 115).

29 Udělení takových výjimek by bylo tedy výjimečně možné, pokud je náležitě prokázáno, že nemohou zhoršit nepříznivý stav uvedených populací z hlediska jejich ochrany nebo zabránit jejich navrácení do příznivého stavu. Dle úvah uvedených Komisí zejména v bodech 47 až 51 oddílu III jejího orientačního dokumentu o přísné ochraně druhů živočichů v zájmu Společenství stanovené směrnicí o ochraně přírodních stanovišť (Guidance document on the strict protection of animal species of community interrest provided by the „Habitats" Directive 92/43/EHS, konečné znění, únor 2007) *(neoficiální překlad)*, nemůže být vyloučeno, že by usmrcení omezeného počtu jedinců nemělo dopad na cíl stanovený v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť, spočívající v zachování populace vlků v jejím přirozeném areálu rozšíření v příznivém stavu z hlediska její ochrany. Taková odchylka by tedy byla pro příslušný druh neutrální.

30 Ze dvou rozhodnutí, kterými se uděluje povolení k lovu vlka, přijatých finskými orgány předtím, než Komise Finské republice zaslala výzvu dopisem, a předložených Soudnímu dvoru Komisí vyplývá, že uvedené orgány v těchto dvou případech povolily lov vymezeného počtu vlků ve vymezené zeměpisné oblasti, aniž by vycházely z posouzení stavu druhu z hlediska jeho ochrany, aniž by poskytly přesné a náležité odůvodnění, pokud jde o neexistenci jiného uspokojivého řešení, a aniž by přesně identifikovaly vlky způsobující závažné škody, kteří mohou být usmrceni.

31 Taková rozhodnutí, která se jednak nezakládají na posouzení dopadu usmrcení vlků, která povolují, na zachování tohoto druhu ve svém přirozeném areálu rozšíření

v příznivém stavu, a která jednak neobsahují přesné a náležité odůvodnění, pokud jde o neexistenci jiného uspokojivého řešení, jsou tedy v rozporu s čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť.

32 Je však třeba připomenout, že jak vyplývá z bodu 21 tohoto rozsudku, Komise nehodlá v rámci projednávané žaloby uvádět konkrétní případy, avšak kritizuje správní praxi finských orgánů v oblasti lovu vlka.

33 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že aby jednání státu spočívající ve správní praxi, která není v souladu s požadavky práva Společenství, mohlo zakládat nesplnění povinnosti ve smyslu článku 226 ES, je třeba, aby tato správní praxe vykazovala určitý stupeň stálosti a obecnosti (viz zejména výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 50).

34 Jak krom toho vyplývá z ustálené judikatury, existence nesplnění povinnosti se musí posuzovat vzhledem ke stavu, v němž se členský stát nacházel v době, kdy uplynula lhůta stanovená v odůvodněném stanovisku (viz zejména rozsudek ze dne 26. dubna 2005, Komise v. Irsko, C-494/01, Sb. rozh. s. I-3331, bod 29).

35 Komise v tomto případě nepředložila žádné z rozhodnutí, kterým se uděluje povolení k lovu vlka, která finské orgány přijaly po rozhodnutí připomenutých v bodě 30 tohoto rozsudku, s výjimkou dvou rozhodnutí z roku 2006, na která odkazuje, aby zdůraznila pokroky, kterých bylo mezitím dosaženo v této oblasti finskými orgány.

36 Komise, která nikdy neuplatnila v rámci tohoto řízení nedostatek loajální spolupráce uvedených orgánů, co se týče sdělení rozhodnutí týkajících se udělování povolení k lovu, ostatně Soudnímu dvoru nepředložila žádné rozhodnutí tohoto druhu z období odpovídajícího konci postupu před zahájením soudního řízení, které by mohlo Soudnímu dvoru poskytnout poznatky nezbytné k tomu, aby mohl ověřit opodstatněnost dovolávaných žalobních důvodů.

37 Je třeba navíc připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 26 tohoto rozsudku, počet reprodukčních párů se v období od roku 2001 do roku 2004 zvýšil z 11 na 16. Není krom toho zpochybňováno, že během téhož období se celkový počet vlků na finském území zvýšil z rozpětí od 110 do 130 jedinců na rozpětí od 185 do 200 jedinců.

38 Tyto údaje, i když nejsou samy o sobě rozhodující, mohou každopádně prokázat, že i přes lov vlka povolený ve Finsku na základě odchylky se stav příslušného druhu z hlediska jeho ochrany v tomto členském státě, v době od postupu předcházejícího soudnímu řízení do významné fáze postupu předcházejícího podání projednávané žaloby, podstatně a trvale zlepšoval.

39 Komise tedy nepředložila dostatečné důkazy, pokud jde o existenci správní praxe spočívající v tom, že finské orgány udělují povolení k lovu vlka, aniž by vycházely z posouzení stavu druhu z hlediska jeho ochrany nebo aniž by poskytly přesné a náležité odůvodnění neexistence jiného uspokojivého řešení.

40 Co se týče žalobního důvodu Komise vycházejícího ze skutečnosti, že povolení k lovu jsou udělována preventivně, nebo každopádně aniž by byla náležitě prokázána

příčinná souvislost s jedinci způsobujícími závažné škody, je třeba konstatovat, že, jak rovněž uvedla generální advokátka v bodě 29 svého stanoviska, čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť nevyžaduje, aby před přijetím výjimečných opatření vznikly závažné škody.

41 Je však pravda, že finská vláda uznává, že vzhledem k tomu, že vlk je živočichem obecně žijícím ve smečce, nemohou se povolení k lovu vždy týkat jedince nebo jedinců, kteří způsobují závažné škody.

42 I když nemůže být a *priori* vyloučeno, že povolování usmrcení jednoho nebo více jedinců smečky vlků, jejíž někteří jedinci způsobují nebo mohou způsobovat takové škody, umožňuje prevenci, vyloučení nebo omezení těchto škod, je nutno konstatovat, že údaje ze spisu nemohou tuto domněnku potvrdit.

43 V tomto ohledu je třeba uvést, že jak bylo uvedeno v bodě 5.4.5 plánu řízení, podle určitého mínění vede soustavný lov vlky k tomu, že se člověka obávají, a přispívá tedy ke snížení škod, zatímco podle jiného mínění lov vlka náležejícího ke smečkám způsobuje zvýšení škod. Je krom toho upřesněno, že je k dispozici málo biologických studií týkajících se tohoto tématu.

44 Za těchto podmínek musí být žalobní důvod Komise vycházející ze skutečnosti, že povolení k lovu jsou udělována preventivně, přijat.

45 Okolnost, podle které rozhodnutí, kterými se udělují povolení k lovu vlka, rovněž podléhají nejvyššímu regionálnímu omezení počtu jedinců, kteří mohou být usmrceni v každé oblasti ochrany volně žijících živočichů, nemůže být považována za porušení čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť. Tento limit, který je stanoven podle množství jedinců, kteří mohou být odstraněni, aniž by příslušný druh byl ohrožen, je totiž, jak uvedla generální advokátka v bodě 33 svého stanoviska, pouze rámcem, ve kterém mohou oblasti ochrany volně žijících živočichů vydávat povolení k lovu, pokud jsou krom toho splněny podmínky uvedené v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť.

46 S ohledem zejména na to, co je uvedeno v bodě 8 tohoto rozsudku, skutečnost, že v období 2003–2004 byl dotčený limit ve skutečnosti překročen, nemůže samo o sobě postačovat k prokázání, že finské orgány udělily povolení k lovu v rozsahu, který může škodit zachování populací vlků v jejich přirozeném areálu rozšíření v příznivém stavu z hlediska jejich ochrany.

47 Z předcházejícího vyplývá, že Finská republika tím, že povoluje preventivní lov vlka, aniž by bylo prokázáno, že takový lov umožňuje prevenci závažných škod ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. b) směrnice o ochraně přírodních stanovišť, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 12 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 písm. b) této směrnice, a že je třeba žalobu Komise ve zbývající části zamítnout.

K nákladům řízení

48 Podle čl. 69 odst. 3 prvního pododstavce jednacího řádu, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, Soudní dvůr může rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady.

49 Vzhledem k tomu, že účastníci řízení měli ve věci částečně úspěch i neúspěch, je v projednávaném případě na místě rozhodnout, že každý z účastníků řízení nese vlastní náklady.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Finská republika tím, že povoluje preventivní lov vlka, aniž by bylo prokázáno, že takový lov umožňuje prevenci závažných škod ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 12 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 písm. b) této směrnice.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Komise Evropských společenství a Finská republika ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.